

E. J. Waggoner: Hitből élni

„Az igaz ember pedig hitből él.” (Rm. 1:17)

Ez a kijelentés rövid összefoglalása annak, amit az apostol az evangéliumról mondani kíván. Az evangélium Isten hatalma az üdvösségre - de csak annak, aki hisz. Isten igazsága jelentetik ki benne (Rm. 1:16-17). Isten igazsága Isten tökéletes törvényével egyenlő, amely az Ő igaz akaratának megfogalmazása. Minden igazságtalanság vagy törvényszegés: bűn. Az evangélium Isten gyógyszere a bűn ellen, ezért munkája összhangba kell, hogy hozza az embert a törvénnyel, hogy az igaz törvény munkáját láthatóvá tegye az életében. *De mindez teljességgel a hit munkája*: Isten igazsága „hitből hitbe” jelentetik ki, hit a kezdete és hit a vége, ahogyan meg van írva: „Az igaz ember pedig hitből él.”

Ez minden korban igaz, amióta az ember elbukott, és igaz lesz egészen addig a pillanatig, amikor Isten szentjeinek homlokán lesz az Ő neve, és meglátják Őt a maga valóságában, amint van. Az apostol Habakuk próféta könyvéből idézte ezt a kijelentést. (Hab. 2:4). Ha a próféták nem nyilatkoztatták volna ki, akkor az első keresztyének nem tudtak volna róla, hiszen csak az Ószövetség volt a kezükben. Azt állítani, hogy a legrégebbi időkben az embereknek csak tökéletlen fogalmuk volt a Krisztusba vetett hitről, azt jelentené, hogy ebben az időben nem volt egyetlen igaz ember sem. Pál apostol azonban egészen a kezdetekhez nyúl vissza és innen idézi fel az üdvözítő hit egy példáját. Ezt mondja: „Hit által vitt Ábel becsesebb áldozatot Istennek, mint Kain, ami által bizonyosságot nyert afelől, hogy igaz.”ⁱ

Noéről is azt mondja, hogy hit által készített bárkát házanépe megtartására, „amely által kárhoztató e világot és a hitből való igazság örökösévé lett”.ⁱⁱ Elmondhatjuk róluk, hogy Krisztusba vetett hitük volt, mert ez a hit vezette el őket az üdvösségre, és Jézus nevén kívül nem adatott „az emberek között az ég alatt más név, amely által kellene nekünk megtartatnunk”.ⁱⁱⁱ

Túl sokan vannak, akik keresztyén életüket annak a hitnek az erősségére próbálják alapozni, melyet akkor gyakoroltak, amikor felismerték: múltbeli bűneik bocsánatára van szükségük. Tudják, hogy egyedül Isten bocsáthatja meg a bűnöket, mégpedig Krisztus által, de azt gondolják, ha egyszer elindultak, azután már a saját erejükből kell továbbhaladniuk.

Tudjuk, hogy sokan így gondolkoznak, mert először is sokakat hallunk így beszélni, másodszor pedig hitvalló keresztyének tömegeit látjuk, akikben a saját erejüknél nagyobb erő nem munkálkodik. Valahányszor mondani kívánnak valamit társas összejöveteleken, azon az állandóan visszatérő formulán kívül, hogy „keresztyén akarok lenni, hogy üdvözüljek”, csak egy múltbeli élményükről beszélnek, arról az örömről, amelyet megtérésükkor tapasztaltak (amikor először hittek). Az Istennek szentelt élet és a hitben Vele járás örömről semmit sem tudnak, és aki erről szól, számukra ismeretlen nyelven beszél.

Az apostol azonban világosan továbbvezeti a hitnek ezt a kérdését a dicsőséges királyságig, a következő szemléletes képben: „Hit által vitetett fel Énok, hogy ne lásson halált, és nem találták meg, mert az Isten felvitte őt. Mert felvitetése előtt bizonyosságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek. Hit nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni; mert aki Isten elé járul, hinnie kell, hogy Ő létezik és megjutalmazza azokat, akik Őt keresik.”^{iv} Figyeljük meg az érvelést, amellyel Pál igazolja, hogy Énok hit által vitetett fel: Énok azért vitetett fel, mert Istennel járt és bizonyosságot nyert afelől, hogy kedves volt Istennek; hit nélkül azonban lehetetlen Istennek tetszeni. Ez elegendő bizonyíték. Hit nélkül semmit sem cselekedhetünk, ami Isten tetszését elnyeri. Hit nélkül a lehető legjobb emberi tettek is mérhetetlenül alulmaradnak Isten tökéletes igazságosságához képest, amely az egyedüli mérce. Jó dolog, ha

valahol megtalálható az igaz hit, de hiába a legjobb hit Istenben, abban, hogy Ő elveszi a múlt bűneinek terhét - nem használ semmit, ha hitünk nem növekszik mindig jobban, egészen addig, amíg számunkra le nem jár a kegyelemidő (próbaidő).

Sok embert hallunk, aki igen nehéznek találja, hogy a jót cselekedje. Keresztény életükkel nincsenek megelégedve, mert csak kudarc kíséri, és megkísérti őket az a gondolat, hogy elkeseredésükben feladják a harcot. Nem csoda, hogy elcsüggednek; az állandó kudarc bárkit elkeserít. A világ legbátrabb katonája is elveszítené bátorságát, ha minden csatában legyőznék. Ezek az emberek gyakran szomorúan mondják, hogy már majdnem teljesen elveszítették az önbizalmukat. Szegény lelkek! Bárcsak teljesen elveszítenék az önbizalmukat, és minden bizodalmukat abba vetnék, aki hatalmasan meg tud szabadítani; mennyivel másként beszélne akkor! Istenben örvendeznének a mi Urunk Krisztus által. Így szól az apostol: „*Örüljete az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljete!*”^{vi} Aki nem örül Istenben, még a kísértések és nyomorúságok közepette is, az nem a hitnek szép és nemes harcát harcolja, hanem a magabizás és kudarc keserves harcát. A végső boldogság minden ígérete a győzőnek szól. „*Aki győz - mondja Jézus -, megadom annak, hogy az én királyi-székembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az Ő királyiszékebe.*”^{vi} „*Aki győz, örökségül nyer mindent*”^{vii} - mondja az Úr. A győző csatákat nyer meg. Nem a győzelem, hanem a győzelemért kapott jutalom az örökség. A győzelem a máé; a test kívánságai, a szem kívánságai, az élet kérkedése, az ész és az önző élvezetek felett kell győzelmet aratnunk. A harcos, aki azt látja, hogy az ellenség megadja magát, örülni fog, senki sem tarthatja vissza az örömtől, mert az öröm természetes módon fakad abból, hogy látja az ellenséget megfutamodni. Egyesek félelemmel gondolnak arra, hogy állandó harcot kell vívniuk az énjükkel és világi kívánságaikkal. Ez azért van, mert még semmit sem tudnak a győzelem örömről, eddig csak vereséget tapasztaltak. De nem olyan lehangoló dolog folyton harcolni, ha a győzelem állandó. A veterán, aki száz csatában harcolt, és minden egyes küzdelemből győztesen került ki, alig várja, hogy a harcmezőn lehessen. Nagy Sándor katonái, akik az ő vezetése alatt soha nem ismerték a vereséget, mindig türelmetlenül várták, hogy ütközetre vezesse őket. Minden egyes győzelem növelte erejüket, amely csupán bátorságból fakadt, s következképpen csökkentette a legyőzött ellenség bátorságát. Vajon hogyan érhetünk el állandó győzelmet a lelki harctéren? Hallgassuk meg, mit mond a tanítvány: „*Mert mindaz, a mi az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzedelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.*”^{viii} Olvassuk el Pál apostol szavait is: „*Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és önmagát adta értem.*”^{ix} Ebben rejlik az erő titka. Krisztus, Isten Fia, akinek „adatott minden hatalom mennyen és Földön”, Ő viszi véghez ezt a munkát. Ha Ő a szívben lakozik, hogy elvégezze ezt a munkát, akkor vajon dicsekvés azt mondani, hogy állandóan győzelmet arathatunk? Igen, dicsekvés az Úrban, és ez megengedhető. A zsoltáríró így szól: „*Dicsekedik lelkem az Úrban,*”^x és Pál apostol ezt mondja: „*Nekem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztjében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak.*”^{xi}

Nagy Sándor katonáit legyőzhetetlennek tartották. Miért? Vajon azért, mert természetüknél fogva erősebbek és bátrabbak voltak minden ellenségüknél? Nem, hanem azért, mert Nagy Sándor irányította őket. Erejük a vezetésükben rejtett. Egy másik vezér alatt gyakran legyőzték volna őket. Amikor az Unió hadserege pánikszerűen menekült az ellenség elől Winchesternél, Sheridan tábornok jelenléte győzelemre fordította a vereségüket.^{xii} Emberei nélküle csak reszkető csócselék voltak, de az ő vezetésével legyőzhetetlen hadsereggé váltak. Ha valaki meghallgatta volna az ilyen és hasonló vezetők katonáinak megjegyzéseit a csata után, hallhatta volna a hadvezér dicséretét örömmel elegyedve. Azért voltak erősek, mert ő erős volt; ugyanaz a lelkület vezette őket.

A mi vezérünk a Seregek Ura. Ő a legeslegnagyobb ellenséggel ütközött meg, és egymaga győzedelmeskedett. Akik Őt követik, azok mindig előrehaladnak a győzelemben. Bárcsak mindazok, akik követőinek vallják magukat, Őbelé vetnék bizalmukat, és így ismétlődő győzelmeikkel hirdetnék Isten dicséretét, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívta ki őket!

János azt mondja, hogy mindenki, aki Istentől született, hit által legyőzi a világot. A hit megragadja Isten karját, és az Ő ereje elvégzi a munkát.

Hogy miként munkálkodik Isten ereje az emberben, hogyan viszi véghez azt, ami az ember számára lehetetlen, mert nem képes önmaga elvégezni - ezt senki nem tudja megmondani. Olyan nehéz lenne megmondani, mint azt, hogyan támasztja fel Isten a halottakat. Jézus azt mondja: „*A szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod, honnan jő és hová megy: így van mindenki, aki Lélektől született.*”^{xiii} Hogy hogyan munkálkodik a Szentlélek az emberben, hogy megfékezze indulatait, és győzelemre vigye a büszkeség, irigység és önzés felett csak a Lélek tudja. Nekünk elég, ha tudjuk, hogy Ő elvégzi ezt a munkát, és el is fogja végezni mindenkiben, aki ezt mindennél jobban akarja, és megbízza Istent ennek elvégzésével.

Nem tudjuk megmondani, Péter hogyan vált képessé arra, hogy a vízen járjon, amikor csapkodtak körülötte a hullámok. Csak azt tudjuk, hogy az Úr parancsára megtette. Amíg szemét a Mesterre függesztette, isteni erő tette képessé arra, hogy járjon, mintha szilárd kő lenne a talpa alatt. De amikor a hullámokra tekintett - talán büszkén arra, amit tesz, mintha a saját ereje által tenné -, a félelem teljesen természetes módon a hatalmába kerítette, és süllyedni kezdett. A hit képessé tette arra, hogy a hullámok tetején járjon - a félelem miatt viszont elsüllyedt a hullámok között.

Ezt mondja az apostol: „*Hit által omlottak le Jerikó kőfalai, midőn hét napig köröskörül járták.*”^{xiv} Miért íratott ez meg? A mi tanulságunkra, „*hogy békességes tűrés által és az írások vigasztalása által reménységünk legyen.*”^{xv} Miért, talán majd fegyveres tömegek ellen kell harcolnunk és megerősített városokat bevennünk? Nem, „*mert nem vér és test ellen van néküink tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, ez élet sötétségének világbírói ellen, a gonoszság lelkei ellen, amelyek a magasságban vannak.*”^{xvi} Az Istenbe vetett hit által látható ellenségek felett aratott győzelmek azért lettek feljegyezve, hogy bemutassák, mire lesz képes a hit e világ sötétségének urai elleni összeütközésünkben. Mert ezt mondja az apostol: „*Mert noha testben élünk, de nem test szerint vitézkedünk. Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erősek az Istennek, erősségek lerontására; lerontván okoskodásokat és minden magaslatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtven minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak.*”^{xvii} A hit nem csak a fizikai ellenség feletti győzelemre tette képessé a régi korok hithőseit. Azt olvassuk róluk, hogy nemcsak „*országokat győztek le*”, hanem „*igazságot cselekedtek, az ígéreteket elnyerték*”, és ami a legcsodálatosabb és legbátorítóbb, „*felerősödtek a gyengeségből.*”^{xviii} A saját gyengeségük erősséggé lett hit által, mert Krisztus ereje erőtlenség által végeztetik el.

„*Kicsoda tehát, aki vádolja az Isten választottait? Mert Isten az, aki megigazít...*” és mi „*az Ő alkotásai vagyunk, teremtetvén a Krisztus jézusban jó cselekedetekre.*” „*Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? Nyomorúság vagy szorongattatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy meztelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é?... De mindezekben felettébb diadalmaskodunk azáltal, aki minket szeretett.*”^{xix}

-
- ⁱ Zsid. 11:4
ⁱⁱ Zsid. 11:7
ⁱⁱⁱ Ap. csel. 4:12
^{iv} Zsid. 11:5-6
^v Fil. 4:4
^{vi} Jel. 3:21
^{vii} Jel. 21:7
^{viii} I. Jn. 5:4
^{ix} Gal. 2:20
^x Zsolt.34:3
^{xi} Gal. 6:14
^{xii} Polgárháború az USA-ban (1861-1865)
^{xiii} Jn. 3:8
^{xiv} Zsid. 11:30
^{xv} Rm. 15:4
^{xvi} Ef. 6:12
^{xvii} II. Kor. 10:3-5
^{xviii} Zsid.11:33-34
^{xix} Rm. 8:33, Ef. 2:10, Rm. 8:35, 37

Megjelent az “Útjelző” c. folyóirat 1999/3-4. számában.